

PHẦN III

Cúi đầu một lần nữa trước ngôi mộ của người đã khuất, Tử Đăng lẩm bẩm:

– Vĩnh biệt xơ. Vĩnh biệt một cuộc đời.

Hai cô gái trong đoàn đưa tiễn là người sau cùng rời khỏi nghĩa trang.

Đoạn đường vắng vẻ, lạnh lẽo, bởi sự chết chóc nào có hơi ấm đâu.

An Tâm chờ Tử Đăng trên chiếc xe Wave của mình. Họ không nói với nhau một lời nào trong suốt đoạn đường dài, bởi họ đang nghiền ngẫm nỗi đau của sự mất mát.

Tử Đăng là người đau đớn nhất. Năm năm ở Mỹ, cô đã không được cận kề xơ lúc tuổi già. Ngày trở về, những tưởng sẽ được cùng xơ chia sẻ trong niềm vui của người con xa xứ. Nào ngờ...

Tử Đăng cắn môi:

– Ân tình cô chưa kịp đền đáp cho người thì người đã vội vã đi xa.

Đưa đôi mắt buồn bã nhìn dòng người. Thời gian vô tình cứ trôi, mà con người thì cứ chờ đợi. Xơ Tâm chờ cô những năm năm. Không phải cô có phước hơn những người khác sao? Thế thì Tử Đăng không thể phí phạm thêm thời gian nữa. Cô phải bắt tay vào việc, nếu không sẽ không còn kịp nữa.

Một Tử Đăng mạnh mẽ của xơ, một Tử Đăng cứng rắn của ba... Cô không thể để ba thất vọng.

Xe vào trung tâm thành phố, Tử Đăng chợt nói:

– Tìm chỗ nào uống nước đi, An Tâm.

An Tâm đột ngột dừng xe. Cô quay lại nhìn bạn Tử Đăng, nhướng mắt.

– Bộ ta lạ lắm sao?

– Ồ, không lạ. Nhưng...

An Tâm không nói hết câu. Cô tiếp tục cho xe chạy và tấp vào một quán gần đó.

Tử Đăng bước xuống và đi thẳng vào trong. Cô không quan tâm những gì chung quanh, cũng chẳng mấy may nhìn đến tên quán là gì.

Chọn cái bàn gần cửa sổ, Tử Đăng vừa ngồi xuống thì An Tâm mới vào tới.

– Mi làm gì đi nhanh quá vậy? Làm ta theo muốn hụt hơi.

Tử Đăng chẳng nói chẳng rằng. Đợi An Tâm ngồi xuống, cô ra hiệu cho người phục vụ đứng gần đó.

Anh thanh niên bước lại:

– Hai cô dùng gì?

Không hỏi ý kiến An Tâm, Tử Đăng nói luôn:

– Hai ly cà phê, anh ạ.

An Tâm mở to mắt:

– Sao lại uống cà phê?

– Bộ không được ư?

– Không phải. Ta nhớ mi có bao giờ uống cà phê đâu.

– Thì hôm nay chẳng có gì lạ cả.

Tử Đăng nhìn người phục vụ:

– Một cà phê, một nước cam. Thế nhé!

Người phục vụ đi rồi, Tử Đăng ngả người ra ghế mắt lim dim, trông cô có vẻ mệt mỏi lắm.

An Tâm không lo lắng:

– Mi không sao chứ?

– Không sao. Ta chỉ muốn tỉnh táo một chút thôi.

– Hai ngày nay mi chẳng mở miệng nói với ai một câu. Lúc nào cũng lầm lì lì chịu đựng, làm cho mọi người cuống cả lên.

Tử Đăng nhếch môi:

– Đâu phải lần đầu tiên mi và mọi người biết ta.

– Nhưng chi bằng mi nói cái gì đó.

– Chẳng phải bây giờ ta đang nói chuyện với mi sao? Yên tâm đi! Ta chẳng có gì đâu. Ta yên lặng bởi vì ta không muốn mọi người làm phiền đến ta.

– Vẫn biết thế. Mi gọi điện cho ba nuôi của mi chưa? Ông ấy lo cho mi nhiều lắm đó.

– Hai ngày, mãi bận bịu với đám tang của xơ, lại còn làm ba nuôi ta lo lắng... ta có lỗi quá. À, mà nè!

Tử Đăng chồm lên:

– Mi biết người nào đứng ra lo đám tang cho xơ không?

– Ba nuôi của mi và còn một người nữa.

– Ai?

– Nghe Ngọc Hương nói, ông ta là người bảo trợ cho nhà tình thương trong suốt năm năm qua.

– Tên gì vậy?

– Bình Nguyên.

– Được rồi. Mi nói với Ngọc Hương tìm cho ta địa chỉ, để ta cảm ơn ông ta. Còn ba nuôi ta, để ta cảm ơn ông ấy.

An Tâm đặt tay lên vai bạn:

– Với xơ Tâm, tất cả đều tốt đẹp. Mi đừng buồn nữa nghe, không khéo ảnh hưởng đến sức khỏe đấy. Nếu xơ còn sống, xơ cũng đâu muốn mi ngã bệnh, phải không?

– Xơ Tâm mãi mãi ở trong trái tim ta.

An Tâm đề nghị:

– Uống nước xong, chúng ta đi tìm cái gì ăn nghe.

– Mi đói à?

– Không. Ta chỉ sợ mi đói thôi.

– Ta không thấy đói. Nhưng nếu mi muốn ăn thì cùng ăn.

Dù biết bạn miễn cưỡng, nhưng An Tâm cũng thấy vui. Tử Đằng chịu ăn là tốt rồi.

Người phục vụ mang nước ra. Tử Đằng nhìn giọt cà phê mà lòng buồn rười rượi. Cô cố gắng để không khóc nữa, chứ nước mắt vẫn còn đọng đầy.

An Tâm để ống hút vào miệng, chưa kịp hút thì cô đã ú ớ...

Tử Đằng ngạc nhiên:

– Mi bị làm sao vậy?

– Ông ấy kia!

Tử Đằng nhìn quanh:

– Ông nào?

– Bình Nguyên đó.

Theo tay chỉ của An Tâm, Tử Đằng thấy một người đàn ông cao to, lịch lãm rất ưa là đẹp trai đang đi cùng một cô gái vào quán. Họ tìm bàn để ngồi thì phải?

– Có đúng là ông ta không ?

– Không sai đâu. Ta nhìn thấy ông ta một lần hôm xơ mất, và nói chuyện với ông ta hai lần vào ngày hôm qua trong giờ tang lễ.

– Thế à?

– Tại mi không để ý, chứ ông ta cũng biết mi.

An Tâm vừa dứt lời thì Bình Nguyên và cô gái đi tới. Anh vui vẻ khi nhận ra người quen.

– Chào hai cô! Chúng tôi có thể ngồi cùng bàn, được không?

An Tâm lịch sự:

– Anh chị cứ tự nhiên.

Còn Tử Đăng thì thản nhiên không một lời chào, cô bận rộn cho ly cà phê của mình.

Bình Nguyên kéo ghế cho cô bạn gái của mình. Anh nhìn Tử Đăng:

– Cô cũng uống cà phê à?

– Chẳng lẽ đàn ông uống được, phụ nữ chúng tôi không uống được sao?

Một câu trả lời gây ấn tượng. Bình Nguyên thích thú bởi khuôn mặt lạnh lùng gai góc của Tử Đăng. Anh gọi nước cho cô bạn gái và gọi cho mình một ly cà phê. Bình Nguyên hỏi:

– Hai cô đưa xơ đến nơi an nghỉ về, phải không?

An Tâm gật đầu:

– Vâng.

– Xin lỗi, sáng nay tôi có một cuộc họp quan trọng ở công ty, nên tôi không thể đi.

An Tâm cắt ngang:

– Không có gì đâu, ông đừng áy náy. Chúng tôi còn phải cảm ơn ông đã lo cho xơ chu đáo.

– Cô đừng khách sáo. Tôi và xơ Tâm cũng là chỗ quen biết nhau mà.

An Tâm hỏi:

– Ông Nguyên này! Nghe nói ông là người bảo trợ cho nhà tình thương của chúng tôi, phải không?

– Hai từ “bảo trợ” của cô, tôi nghe sao lớn lao quá. Thật ra tôi chỉ muốn giúp các em trong nhà tình thương có một cuộc sống tốt đẹp hơn thôi. Tôi cũng giống như các em, nhưng tôi may mắn hơn là tôi có gia đình, có cha mẹ yêu thương, có một cuộc sống đầy đủ. Cho nên tôi muốn làm một cái gì đó cho các em, để các em không mặc cảm trong cuộc sống xã hội.

– Ông tốt quá! Thay mặt các em ở nhà tình thương, tôi xin cảm ơn ông.

Bình Nguyên cười:

– Nhà tình thương của xơ Tâm có những người như hai cô ở đây thay thế, thật là quý quá. Tôi thấy các em mến và nghe lời hai cô lắm.

– Chúng tôi cũng lớn lên ở đó mà.

Cô gái đi theo Bình Nguyên thấy anh không có ý định giới thiệu mình, cô nũng nịu vùi vãnh:

– Anh Nguyên! Anh không giới thiệu hai người bạn của anh cho em biết sao?

Bình Nguyên nhìn Tử Đăng một lúc. Bởi nãy giờ cô là người đứng ngoài cuộc, im lặng trong câu chuyện của mọi người. Muốn gọi chuyện với cô, chỉ còn cách là giới thiệu về nhau.

Bình Nguyên háng giọng:

– Tên tôi là Bình Nguyên, chắc hai cô đã biết. Cô bạn của tôi tên Thái Hà.

An Tâm và Tử Đăng gật đầu chào cô gái bên cạnh Bình Nguyên. Trong ấy, ánh mắt của Tử Đăng ơ hờ không quan tâm người đối diện mình như thế nào.

Cử chỉ của Tử Đăng làm cho Thái Hà tức tối, nhưng cô chẳng thể nói gì được.

Thái Hà mím nhẹ môi:

– Hân hạnh được biết hai cô.

Bình Nguyên thì chẳng để tâm đến thái độ im lặng của Tử Đăng. Anh để ý, hai ngày trong tang lễ của xơ Tâm, cô chẳng có một lời nào với ai, lúc nào cũng im lặng chịu đựng. Nhưng có một điều Bình Nguyên không thể không chú ý. Đó là sự quyết đoán và tình yêu thương xuất phát từ con người có trái tim nhân hậu.

Bình Nguyên biết cái tên gọi “Tử Đăng” từ những con người sống trong ngôi nhà tình thương, chứ anh chưa từng nói chuyện với cô một lần nào. Bình Nguyên đoán chắc Tử Đăng không phải là cô gái dễ chịu.

Anh xởi lời:

– Tôi còn chưa được biết tên hai cô.

Lại là An Tâm lên tiếng :

– Xin lỗi. Tên tôi là An Tâm, còn bạn của tôi tên Tử Đăng.

– Tên hai cô lạ quá. À ! Hai cô nói hai cô lớn lên ở nhà tình thương, sao tôi không thấy nhỉ ?

– Bởi vì chúng tôi đã có cuộc sống riêng, nên không còn ở trong ngôi nhà tình thương nữa.

– Thế à? Tôi nhớ có lần xơ Tâm nói với tôi, trong ngôi nhà tình thương này có hai cô gái rất dễ thương. Xơ xem hai cô gái ấy như con của mình vậy. Một đứa ở gần và một đứa ở xa tít trời Tây. Một đứa mạnh mẽ và một đứa dịu dàng. Xơ mong cô gái mạnh mẽ ấy biết bao.

– Ấy là xơ nói đến Tử Đằng đấy. Tử Đằng du học ở Mỹ, nhỏ trở về được mấy ngày là xơ... ra đi.

Bình Nguyên chép miệng:

– Tôi thấy cô có vẻ đơn độc quá.

– Tính của Tử Đằng không phải trầm lắng vậy đâu. Có lẽ sự ra đi của xơ Tâm làm Tử Đằng bị sốc.

Ngồi nghe mẫu đối thoại của hai người, Thái Hà xen vào:

– Họ không phải là bạn của anh sao?

– Hai cô ấy lớn lên từ nhà tình thương.

– Thì ra...

Thái Hà mĩa mai:

– Cần sự quan tâm của người khác.

– Em nói gì vậy?

– Không đúng sao? Họ cần những người đàn ông như anh, có địa vị, đẹp trai và giàu có. Những khuôn mặt đáng thương này, em thấy nhiều rồi.

– Thái Hà!

Bình Nguyên nạt lớn:

– Em thôi cái lối nói chuyện đó được không? Em hiểu gì về người ta mà vội vàng nói này nói nọ chứ?

Thái Hà bướng bỉnh:

– Em không hiểu hay anh đang u mê? Mẹ bảo em phải ngó chừng anh là không sai mà.

– Thái Hà!

Bình Nguyên rất giận, hai tay anh nắm chặt lại. Tử Đằng thấy điều đó chứ, nhưng cô chỉ nhếch môi rồi đứng bật dậy:

– Về thôi An Tâm.

– Tử Đằng!

Nhưng Tử Đằng đã đặt tờ giấy bạc năm mươi ngàn xuống bàn và vội vã ra ngoài.

An Tâm chỉ kịp chào Bình Nguyên, xong cô nổi bước theo bạn.

Còn lại hai người, Bình Nguyên cố đè nén cơn giận. Anh hất mặt:

– Ngồi đây nữa sao?

Bình Nguyên gọi người tính tiền nước. Anh im lặng ra xe, chẳng nói với Thái Hà một lời nào.

Biết mình quá đáng, nhưng Thái Hà không thể để cho hai cô gái kia có được tình cảm của Bình Nguyên được. Nhất định không.

Đáng lo với cô nhất là Tử Đăng. Cô gái này thật không đơn giản tí nào. Hình như Bình Nguyên đã bắt đầu có ấn tượng với cô ta. Như thế thì càng không thể. Cô không thể để người khác thay thế cô bên cạnh Bình Nguyên được.

Thấy Bình Nguyên im lặng trên suốt một đoạn đường. Thái Hà rụt rè:

– Anh giận em phải không?

– Chẳng những giận mà còn xấu hổ nữa. Em làm anh bất ngờ thật đấy.

– Bình Nguyên...

– Cho dù em không thích họ, em cũng không nên buông ra những lời như vậy. Em xúc phạm đến lòng tự trọng và cả danh dự của họ, em biết không?

Ngừng một chút, Bình Nguyên nói tiếp:

– Họ đang buồn vì đã mất đi người thân, em không những không an ủi chia sẻ với họ, mà còn làm cho họ thêm đau đớn. Đồng là phận gái như nhau, sao em tàn nhẫn quá vậy?

– Bình Nguyên! Em xin lỗi.

– Em không cần phải xin lỗi anh. Thái Hà! Anh thấy thất vọng về em quá. Anh những tưởng chúng ta có thể tiến xa hơn một chút. Nhưng em đã không tôn trọng anh, tôn trọng mình và tôn trọng người khác. Có thể chúng ta chưa hoàn toàn hiểu nhau.

Thái Hà hốt hoảng:

– Bình Nguyên! Anh nói gì vậy? Chẳng lẽ...

– Cho anh thời gian nhé, Thái Hà. Em cho anh thời gian cũng là chúng ta cho nhau thời gian đấy.

– Không. Em không đồng ý.

– Thái Hà. Bình tĩnh lại đi.

– Em không chấp nhận chia tay với anh.

– Thế anh có đòi chia tay với em đâu.

– Vậy...

– Chúng ta cần có thời gian để hiểu về nhau nhiều hơn.

– Như thế chẳng khác nào chia tay.

Bình Nguyên dừng xe trước một căn biệt thự sang trọng. Anh nhỏ nhẹ:

- Em vào nghỉ đi.
- Em không vào.
- Đừng như thế!
- Em sẽ vào trừ khi anh rút lại lời nói vừa rồi.

Bình Nguyên vẫn dịu giọng:

– Chúng ta không phải trẻ con và anh cũng không muốn nói hai lời. Anh mệt mỏi lắm rồi, anh cũng muốn được nghỉ ngơi.

Anh mở cửa xe:

- Em xuống đi.

Thái Hà muốn khóc:

– Bình Nguyên! Đừng giận em và cũng đừng bỏ em có được không? Em hứa với anh, từ đây về sau, em sẽ không như thế nữa.

Để Thái Hà không dây dưa, Bình Nguyên gật đầu:

- Được rồi.
- Chiều, anh gọi điện cho em nha.
- Ừ. Em vào đi.

Chợt nhiên Thái Hà hiền từ, Bình Nguyên cũng không muốn làm căng. Nhưng không nghiêm khắc thì Thái Hà sẽ không sợ.

Anh biết chuyện lúc này, Tử Đăng giận lắm. Rồi anh sẽ gặp cô sau để xin lỗi.

Bình Nguyên cho xe lướt êm. Bầu trời dịu mát làm lòng anh bớt căng thẳng.